

strane nemaju drugih troškova, kao i to da tužena nema zdravstvenih problema odnosno sudu nije predočila dokaze u tom pravcu, da se ne bi mogla dodatno angažovati u ostvarivanju dodatnih prihoda za izdržavanje djeteta, dok je tužitelj 100% invalid te ne postoji mogućnost dodatnog angažovanja radi obezbjeđivanja dodatnih prihoda, te da nemaju drugih zakonskih obaveza u pogledu izdržavanja, odn. nemaju druge mld. djece koje bi po zakonu bili dužni izdržavati, a što proizilazi iz predočenih dokaza, kako iskaza tužitelja i tužene tako i ostalih dokaza koji su izvedeni u toku postupka (rješenja o priznavanju prava na invalidninu tužitelju), a koje dokaze sud je u cjelosti prihvatio sobzirom da nisu dovedeni u sumnju izvedenim drugim dokazima.

Imajući u vidu gore izneseno, kao i navedene zakonske odredbe, sud je donio odluku kojom se obavezuje tužitelj da na ime izdržavanja djeteta doprinosi mjesečnim iznosom od 250,00 KM, gdje je sud pri tome cijenio potrebe djeteta, sobzirom na njegov uzrast, jer se radi o djetetu predškolskog uzrasta, kao i to da su oba roditelja zaposlena, te da imaju primanja i da će dijete izvjesno vrijeme provoditi i kod tužitelja, kada se mora dodatno angažovati i imati troškova oko djeteta dok borave kod njega, kao i to da je tužitelj 100% invalid te da ima znatno većih izdataka od tužene zbog svog zdravstvenog stanja, a koje se odnose na njegovo liječenje. Sud prilikom donošenja odluke o visini izdržavanja nije uzeo u obzir da tužitelj i tužena imaju kreditna zaduženja jer to ne može biti od uticaja kod određivanja visine izdržavanja jer roditelji moraju iskoristiti sve svoje mogućnosti da bi obezbjedili sredstva za izdržavanje mld. djeteta, a što proizilazi iz čl. 215. PZ, i izvršavanje navedene obaveze može ići i na uštrb ugrožavanja njegove egzistencije, pa stoga imajući u vidu navedeno, sud je u cjelosti prihvatio prijedlog Službe, kao i tužitelja, a pri tome imajući u vidu i saopštenje Federalnog ministarstva rada i socijalne politike da su prosječne potrebe lica koje zahtjeva izdržavanje iznose 250,50 KM, a što predstavlja 30% od prosječne isplaćene mjesečne neto plate u F BiH, a što je objavljeno u Sl. novinama FBiH 20/14, kao i materijalne prilike roditelja, zbog kojih razloga sud je donio odluku u pogledu izdržavanja u skladu sa čl. 215, 235 i 236 PZ i odlučio kao u izreci u pogledu izdržavanja i odredio da navedena obaveza teče od dana podnošenja tužbe, a iz kojih razloga je tuženu odbio sa zahtjevom za izdržavanje djeteta (500,00 KM) preko dosudjenog iznosa.

Sud je odluku o ostvarivanju kontakta između tužitelja, kao oca, i mld. djeteta donio shodno čl. 145 PZ, i u cjelosti prihvatio mišljenje Službe, kao i prijedlog tužene da se ljetni raspusti i zimski odvija po 7 dana u kontinuitetu, a sa čim se saglasio i tužitelj u toku postupka, kao i svake druge srijede u mjesecu, a prije svega rukovodeći se zdravstvenim prilikama tužitelja, jer je po ocjeni suda to trenutno u najboljem interesu djeteta.

Odluku o troškovima sud je donio shodno čl. 280 PZ.

SUDIJA

Milenko Bošković

POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Kantonalnom sudu u Sarajevu putem ovog suda u roku od 30 dana od dana prijema iste. Žalba se podnosi u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke.

